

Stan pszczelarstwa w Polsce w 2025 roku

Opracowanie przygotowane w ramach zadania 8.2:
„Przygotowanie raportu dotyczącego stanu pszczelarstwa w Polsce”
Finansowanego z dotacji celowej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Autor:

dr Piotr Semkiw
Instytut Ogrodnictwa - PIB
Zakład Pszczelnictwa w Puławach
e-mail: piotr.semkiw@inhort.pl

Puławy 2025

Pszczelarstwo jest istotnym elementem współczesnego rolnictwa i gospodarki żywnościowej oraz ważnym ogniwem w utrzymaniu równowagi ekologicznej. W wymiarze środowiskowym pszczoły miodne odgrywają kluczową rolę w zapylaniu roślin uprawnych i dziko rosnących, co przekłada się na plonowanie, różnorodność biologiczną oraz stabilność ekosystemów. W aspekcie społeczno-gospodarczym sektor ten generuje miejsca pracy oraz sprzyja rozwojowi przetwórstwa i usług. Jednocześnie, pszczelarstwo często pełniąc funkcję aktywności hobbystycznej, stanowi dodatkowe źródło dochodów dla osób niezwiązanych bezpośrednio z rolnictwem, w tym także dla osób w wieku poprodukcyjnym lub poszukujących alternatywnych form aktywności. Dzięki temu działalność pszczelarska wzmacnia lokalne rynki, rozwija przedsiębiorczość oraz popularyzuje zagadnienia związane z ochroną środowiska, bioróżnorodnością i zdrowym stylem życia.

Sytuacja w sektorze pszczelarskim w ostatnich latach była trudna. Zarówno czynniki makroekonomiczne, jak i mikroekonomiczne oddziaływały negatywnie na prowadzenie działalności. Szczególnie odczuwalne było to w przypadku pasiek półtowarowych i towarowych, które są bardziej uzależnione od sytuacji rynkowej. Wzrost kosztów pracy, zakupu materiałów i środków do produkcji pszczelarskiej, spadek cen miodu w obrocie hurtowym oraz ograniczony popyt przyczyniły się do obniżenia rentowności takich gospodarstw. W konsekwencji działalność pszczelarska w wielu przypadkach graniczyła z opłacalnością, co negatywnie wpłynęło na kondycję branży oraz jej możliwości rozwojowe (Semkiw, 2025; Semkiw i Gerula, 2025).

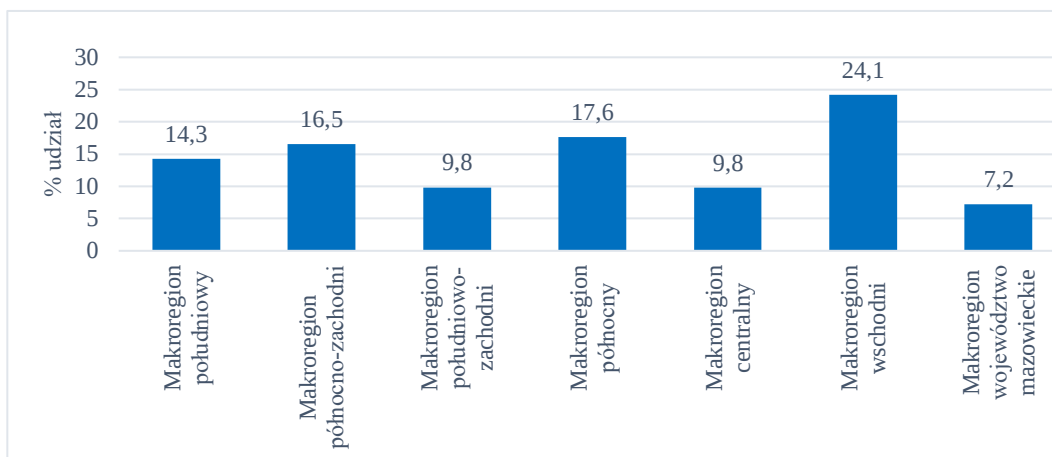
Celem niniejszego raportu jest prezentacja aktualnej sytuacji sektora. Przedstawione dane dotyczą kluczowych obszarów funkcjonowania pszczelarstwa w Polsce, z uwzględnieniem uwarunkowań krajowych i międzynarodowych¹. Analiza została sporządzona w oparciu o najnowsze dostępne źródła, obejmujące m.in. rejestry Inspekcji Weterynaryjnej (stan na 31 października 2025 r.), dane Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, wyniki badań własnych oraz materiały przekazane przez pszczelarzy i podmioty działające w sektorze.

1. Liczba rodzin pszczelich

Analiza danych pochodzących z rejestrów Inspekcji Weterynaryjnej wykazała, że ogólna liczba rodzin pszczelich w Polsce wynosi 2,4 mln. Największy udział w tej liczbie odnotowano w makroregionie wschodnim (24,1%), a następnie w makroregionie północnym (17,6%)². Znacząca część rodzin pszczelich skoncentrowana jest w makroregionie północno-zachodnim (16,5% ogółu pni). Najmniejszą koncentracją rodzin pszczelich charakteryzuje się natomiast makroregion województwa mazowieckiego (ryc. 1).

¹ Wstępna wersja raportu. Ostateczna wersja, obejmująca wszystkie obszary działalności pszczelarskiej, zostanie udostępniona po uzyskaniu i opracowaniu danych źródłowych gromadzonych za pośrednictwem ARiMR, zgodnie z warunkami realizacji interwencji sektorowych (I.6.2 i I.6.3) w 2025 roku

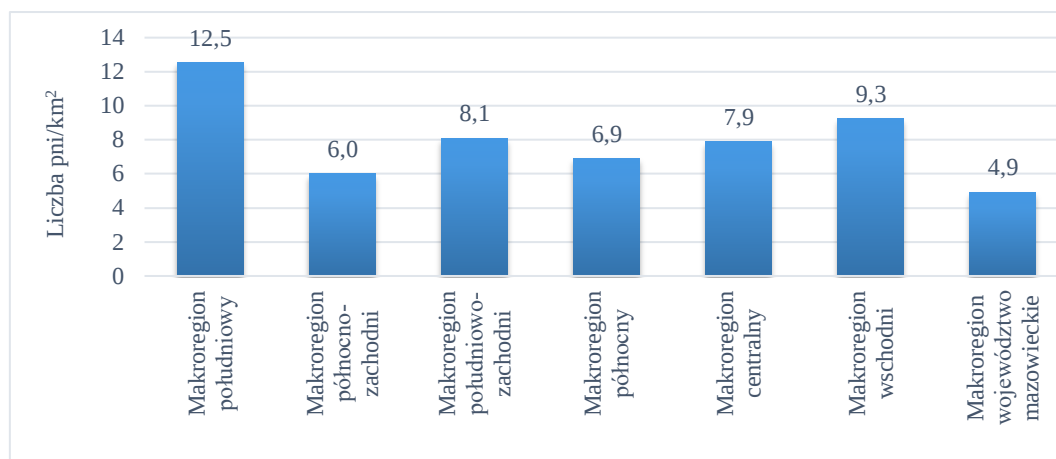
² Makroregiony wg klasyfikacji NUTS1 zgodnej z Rozporządzeniem Komisji (UE) 2016/2066 z dnia 21 listopada 2016 r. zmieniającym załączniki do rozporządzenia (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych (NUTS).

Rycina 1. Udział procentowy rodzin pszczelich w makroregionach NUTS1

2. Napszczelenie – liczba rodzin pszczelich przypadających na 1 km²

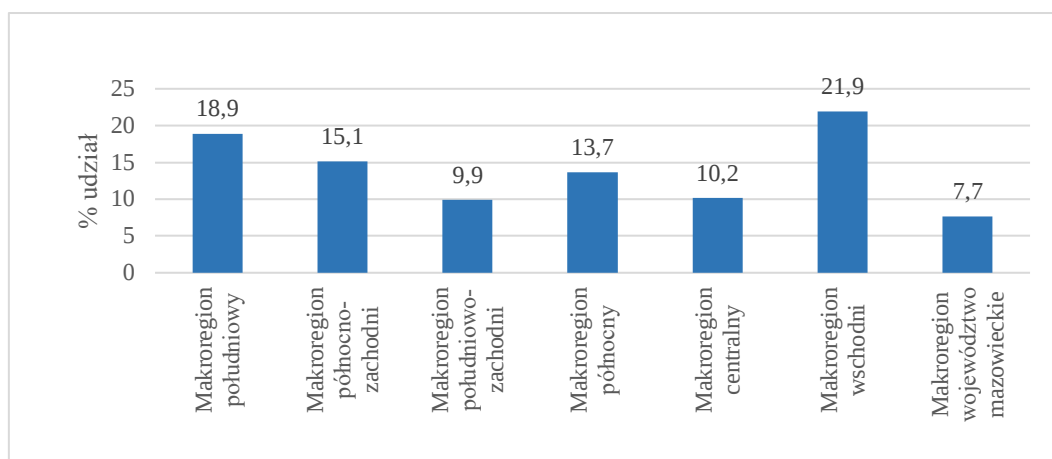
Średnie zagęszczenie rodzin pszczelich w przeliczeniu na 1 km² wynosi 7,7. Najwyższe wartości tego wskaźnika występują w makroregionie południowym (12,5 pni/km²) oraz w makroregionie wschodnim (9,3 pni/km²). Najniższy poziom napszczelenia stwierdzono w makroregionie województwa mazowieckiego, gdzie wynosi on 4,9 pni/km² (ryc. 2).

Rycina 2. Liczba rodzin pszczelich przypadających na 1 km² w makroregionach NUTS1.

3. Liczba pszczelarzy i struktura pasiek

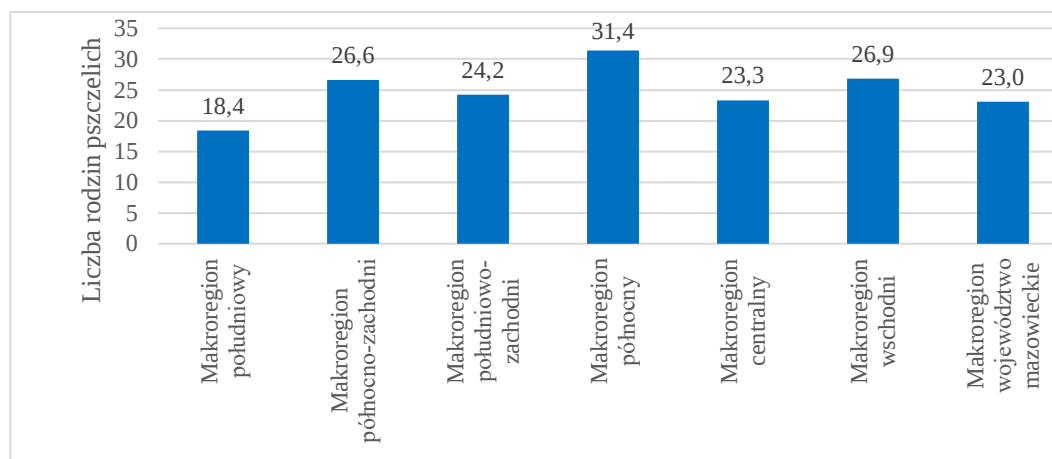
Pszczelarstwem w Polsce zajmuje się 96,6 tys. osób, przy czym ich udział w poszczególnych makroregionach wykazuje wyraźne zróżnicowanie przestrzenne. Największa koncentracja pszczelarzy występuje w makroregionach: wschodnim i południowym, nieco mniejsza w północnym i północno-zachodnim, natomiast najmniejszy udział notuje makroregion centralny oraz południowo-zachodni (ryc.3).

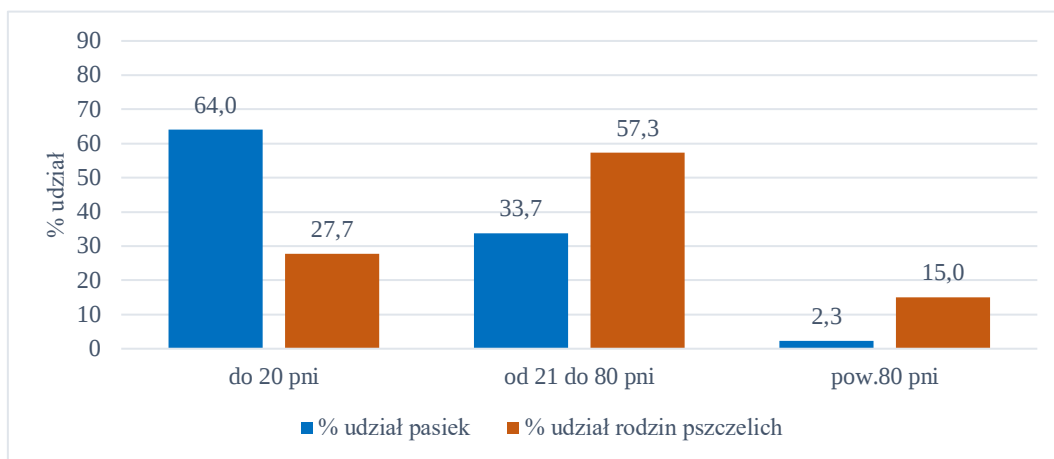
Rycina 3. Udział procentowy pszczelarzy w makroregionach NUTS1.

Średnia wielkość pasieki wynosi około 25 pni pszczelich. Najmniejsze gospodarstwa pasieczne występują w makroregionie południowym, natomiast największe – przekraczające 30 pni – w makroregionie północnym (ryc. 4). W makroregionie północno-zachodnim oraz wschodnim przeciętna liczba rodzin pszczelich w gospodarstwie wynosi około 27. Z kolei w makroregionach: południowo-zachodnim i centralnym wartość ta kształtuje się na poziomie około 23 pni.

Zdecydowana większość pszczelarzy (64%) posiada niewielkie pasieki, liczące nie więcej niż 20 pni pszczelich (ryc. 5). Około jedna trzecia prowadzi gospodarstwa obejmujące od 21 do 80 rodzin pszczelich. Pozostali producenci, stanowiący 2,3% ogółu, utrzymują pasieki przekraczające 80 pni, kwalifikowane jako dział specjalny produkcji rolnej. Łączna liczba rodzin pszczelich w tych gospodarstwach przekracza 360 tys., przy czym 720 pasiek zawodowych (powyżej 150 pni) skupia około 200 tys. rodzin pszczelich.

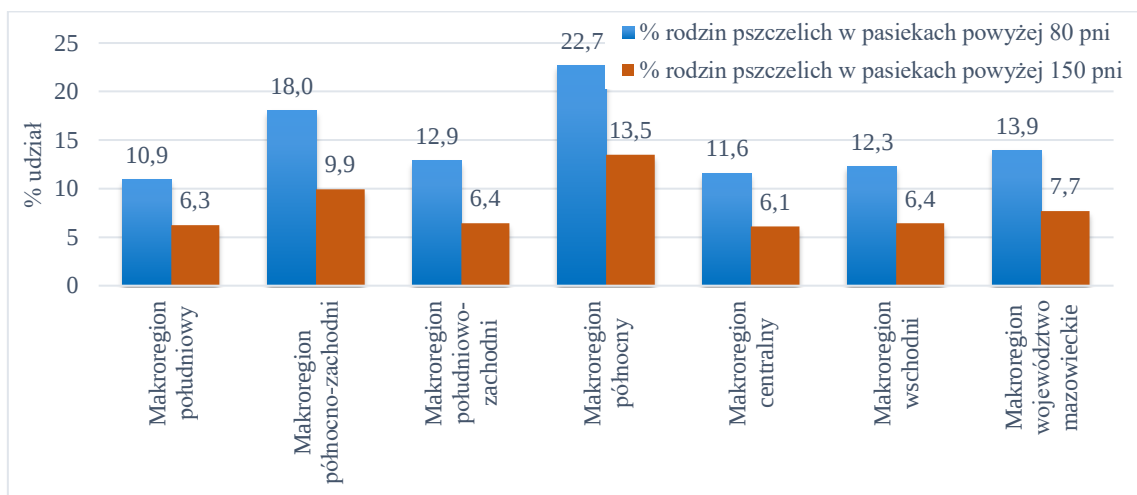

Rycina 4. Średnia wielkość gospodarstw pasiecznych w makroregionach NUTS1.

Rycina 5. Struktura gospodarstw pasiecznych – procentowy udział rodzin pszczoł w poszczególnych wielkościach pasiek.

Liczba gospodarstw utrzymujących powyżej 80 rodzin pszczoł cechuje się wyraźnym zróżnicowaniem regionalnym (ryc. 6). Największa koncentracja występuje w makroregionach: północnym i północno-zachodnim, podczas gdy w pozostałej części kraju odsetek ten pozostaje znacząco niższy, co wskazuje na dominację gospodarstw hobbystycznych lub półtowarowych. W przypadku pasiek zawodowych najniższy udział rodzin pszczoł odnotowuje się w makroregionie centralnym (6,1%), a zbliżone wartości w południowym (6,3%), wschodnim oraz południowo-zachodnim (po 6,4%). Największy udział notowany jest w makroregionie północnym (13,5%).

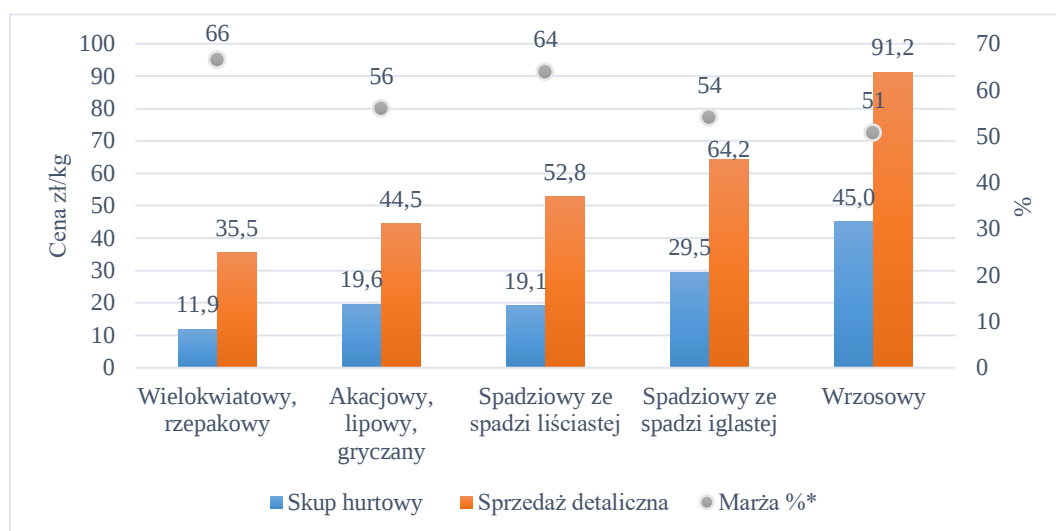
Rycina 6. Udział rodzin pszczoł w pasiekach powyżej 80 i powyżej 150 pni w poszczególnych makroregionach NUTS1.

4. Ceny miodu i struktura sprzedaży

Przetwórstwo i dystrybucja produktów pszczoł realizowane są zarówno przez wyspecjalizowane zakłady, jak i bezpośrednio przez producentów. W kraju działa 108 zakładów zajmujących się konfekcjonowaniem miodu oraz około 28 tys. podmiotów prowadzących sprzedaż bezpośrednią lub rolniczy handel detaliczny (dane GIW). Taka struktura zapewnia zróżnicowane kanały zaopatrzenia rynku i umożliwia bezpośrednie relacje pomiędzy producentami i konsumentami.

Rynek miodu w Polsce charakteryzuje się znacznym zróżnicowaniem cenowym zależnym od odmiany produktu oraz dostępności. Miody popularne, takie jak wielokwiatowy i rzepakowy, osiągają najniższe ceny skupu – średnio 11,9 zł/kg (ryc.7). Z kolei miody trudniejsze w pozyskaniu, w tym spadziowy i wrzosowy, notują znacznie wyższe ceny, tj. odpowiednio 29,5 zł/kg dla miodu spadziowego ze spadzi iglastej oraz 45,0 zł/kg dla miodu wrzosowego. Podobne zróżnicowanie obserwuje się w sprzedaży detalicznej: miody wielokwiatowy/rzepakowy osiągają średnio 35,5 zł/kg, spadziowy ze spadzi iglastej 64,2 zł/kg, a wrzosowy 91,2 zł/kg.

Jednocześnie widoczna jest odwrotna zależność w zakresie marż: miody powszechnie dostępne generują relatywnie najwyższe marże (np. 66% dla miodu wielokwiatowego/rzepakowego), natomiast miody premium, mimo najwyższych cen detalicznych, cechują się niższymi marżami (np. 51% dla miodu wrzosowego). Zjawisko to potwierdza segmentację rynku oraz zróżnicowane strategie cenowe stosowane w zależności od rodzaju produktu i kanału dystrybucji. Wysokie ceny sprzedaży detalicznej nie przekładają się jednak na marżę producentów, lecz przede wszystkim przetwórców i jednostek handlu detalicznego.

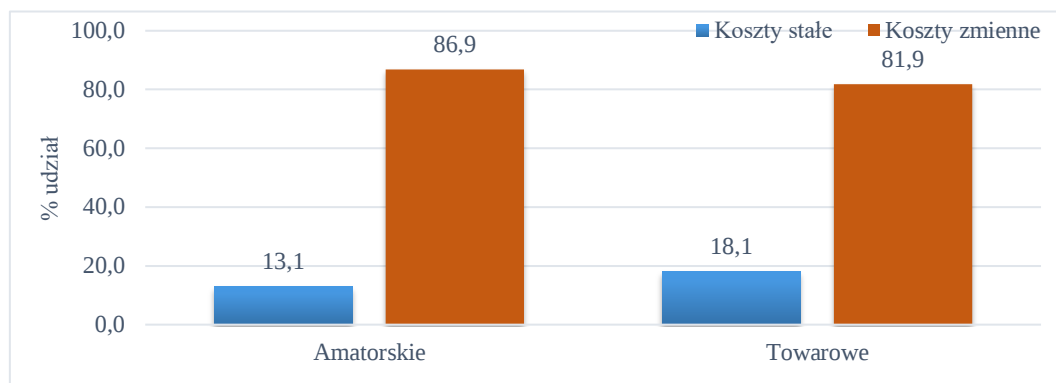
*Marża = (cena sprzedaży - cena zakupu) / cena sprzedaży x 100 proc.

Rycina 7. Średnie ceny sprzedaży oraz poziom marży w odniesieniu do różnych odmian miodu (grudzień 2025).

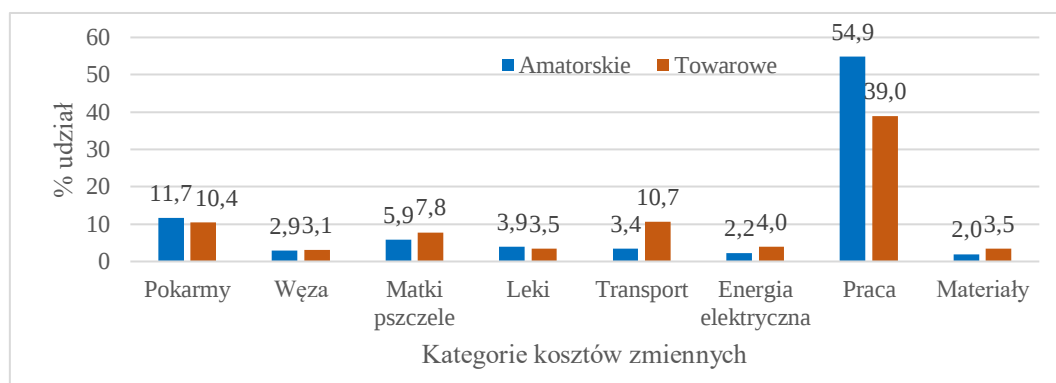
5. Koszty produkcji

Prowadzenie gospodarstwa pasiecznego wiąże się z ponoszeniem określonych nakładów finansowych, które w przeliczeniu na jedną rodzinę pszczelą wynoszą średnio 512 zł w przypadku pasiek amatorskich oraz 577 zł w pasiekach towarowych. Struktura kosztów ponoszonych przez pasieki amatorskie wskazuje, że dominującą pozycję zajmują koszty zmienne, stanowiąc 86,9% ogółu, przy 13,1% udziału kosztów stałych (ryc. 8). Największy wpływ na efektywność ekonomiczną tej grupy gospodarstw ma koszt pracy, odpowiadający za niemal 55% wszystkich wydatków, a także koszty pokarmu dla pszczół (11,7%) (ryc. 9). Do istotnych pozycji kosztowych należy również amortyzacja uli, stanowiąca 13,1% ogółu nakładów. W pasiekach towarowych udział kosztów stałych jest wyższy i wynosi 18,1%.

Wynika to z dodatkowych nakładów związanych m.in. z amortyzacją pracowni pasiecznej oraz dzierżawą terenu. W strukturze kosztów zmiennych dominują koszty pracy (39%), istotnymi pozycjami są wydatki transportowe (10,6%) oraz koszty pokarmu dla rodzin pszczelich (10,4%). Dane te wskazują, że w porównaniu z pasiekami amatorskimi produkcja towarowa charakteryzuje się inną strukturą obciążeń finansowych, co odzwierciedla jej bardziej zorganizowany charakter oraz większą skalę prowadzonej działalności.

Rycina 8. Struktura kosztów produkcji w zależności od rodzaju pasiek.

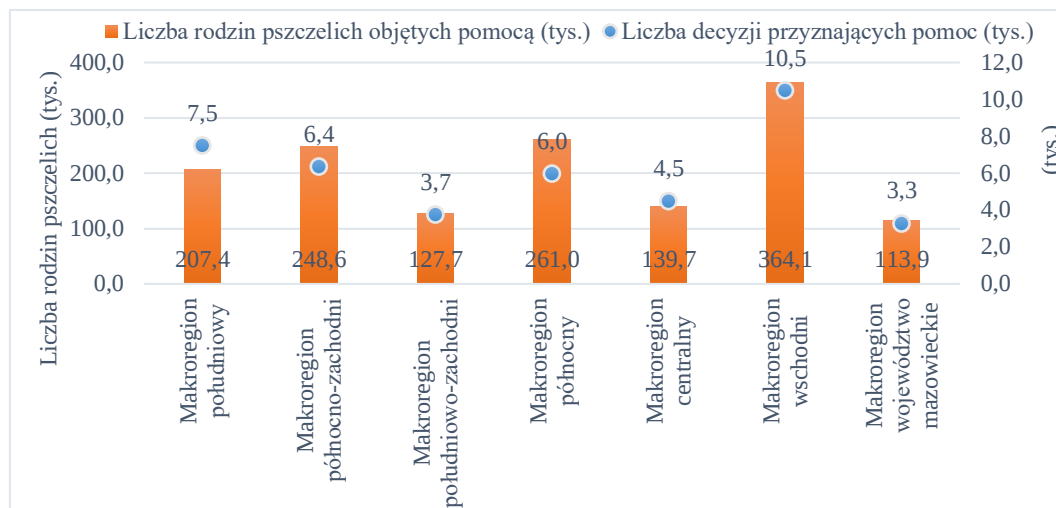
Rycina 9. Rozkład kosztów zmiennych w pasiekach amatorskich i towarowych

W przypadku pasiek korzystających w 2025 roku z interwencji w sektorze pszczelarstwie w ramach Planu Strategicznego dla WPR 2023–2027 przewidziano możliwość częściowej refundacji wydatków poniesionych na zakup leków lub matek pszczelich w ramach interwencji I.6.3 oraz I.6.5. Dodatkowym mechanizmem wsparcia były środki udzielane w formule pomocy de minimis, obejmujące dopłatę w wysokości 50 zł do każdej przezimowanej rodziny pszczoły. Na poziomie krajowym wydano blisko 42 tys. decyzji o przyznaniu tej formy wsparcia, a łączna wartość wypłaconych środków przekroczyła 73 mln zł (tab. 1; ryc. 10).

Tabela 1. Pomoc dla podmiotów prowadzących działalność nadzorowaną w zakresie utrzymywania pszczół (termin naboru wniosków 01.04 - 31.05.2025 r.).

Liczba decyzji przyznających pomoc	Kwota przyznanej pomocy (PLN)	Liczba rodzin pszczelich objętych pomocą*
41 806	73 122 000	1 462 440

*obliczono na podstawie ilorazu kwoty przyznanej pomocy i liczby przyznanych decyzji

Rycina 10. Wsparcie do przezimowanych rodzin pszczelich w poszczególnych makroregionach NUTS 1.

6. Handel zagraniczny na rynku miodu

W 2024 roku obroty handlu zagranicznego miodem charakteryzowały się ujemnym saldem (tab. 2). Wartość eksportu wyniosła 34,4 mln EUR, natomiast wartość importu osiągnęła 47,1 mln EUR, co skutkowało deficytem handlowym w wysokości 12,7 mln EUR. Wyeksportowano 12,2 tys. ton miodu, podczas gdy wolumen importu wyniósł 26,6 tys. ton. W konsekwencji nadwyżka importowa sięgnęła około 14,3 tys. ton. Analogiczny układ utrzymał się w okresie styczeń–październik 2025 roku. Wolumen eksportu ukształtował się na poziomie 8,8 tys. ton, przy wolumenie importu przekraczającym 22,3 tys. ton. Różnica pomiędzy importem i eksportem w wysokości 13,5 tys. ton i ujemne saldo wynoszące -11,6 mln EUR potwierdzają utrzymywanie się deficytowego charakteru wymiany towarowej w tym segmencie rynku.

Tabela 2. Handel zagraniczny na rynku miodu w 2024 roku oraz w okresie I –X 2025 r.

Okres	Eksport		Import		Saldo
	Wolumen (tony)	Wartość (tys. EUR)	Wolumen (tony)	Wartość (tys. EUR)	Wartość (tys. EUR)
2024	12239,0	34425,6	26585,6	47131,1	-12705,5
I-X 2025	8812,2	26098,4	22354,7	37696,2	-11597,8

W okresie styczeń–październik 2025 roku struktura geograficzna handlu zagranicznego miodem wykazywała wyraźne zróżnicowanie pomiędzy rynkiem wewnętrznym a rynkiem zewnętrznym Unii Europejskiej (tab. 3). Eksport koncentrował się na rynku wewnętrznym (Intra-EU), który odpowiadał za 85,5% wolumenu, tj. 7,53 tys. ton o wartości 20,3 mln EUR. Sprzedaż na rynek zewnętrzny (Extra-EU) osiągnęła 1,28 tys. ton, co stanowiło 14,5% wolumenu i 5,76 mln EUR. Jednocześnie eksport na rynek zewnętrzny charakteryzował się wyższą ceną jednostkową (4,5 EUR/kg) niż eksport na rynek wewnętrzny (2,7 EUR/kg).

Po stronie importu dominował rynek zewnętrzny (Extra-EU). Dostawy spoza UE odpowiadały za 80,7% wolumenu, co przełożyło się na napływ 18,03 tys. ton miodu o wartości

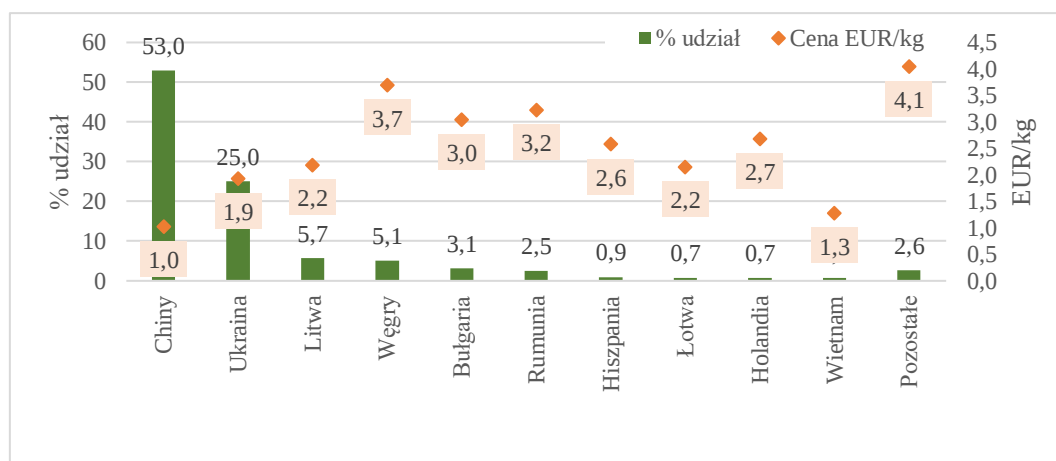
24,9 mln EUR. Import z rynku wewnętrznego (Intra-EU) wyniósł 4,33 tys. ton (co stanowiło 19,3% wolumenu) i 12,8 mln EUR. Cena jednostkowa kilograma miodu importowanego z rynku zewnętrznego była znacznie niższa niż cena produktu pochodzącego z rynku wewnętrznego (1,4 EUR wobec 3,0 EUR).

Struktura kierunkowa importu wskazuje na silną koncentrację dostaw. Prawie 53% miodu pochodziło z Chin, przy średniej cenie zakupu na poziomie 1 EUR/kg (ryc.11). Drugim kierunkiem importowym była Ukraina, z udziałem wynoszącym ok. 25%, przy cenie 1,9 EUR/kg. Wśród krajów UE największe dostawy pochodziły z Litwy (5,7%; 2,2 EUR/kg) i Węgier (5,1%; 3,7 EUR/kg).

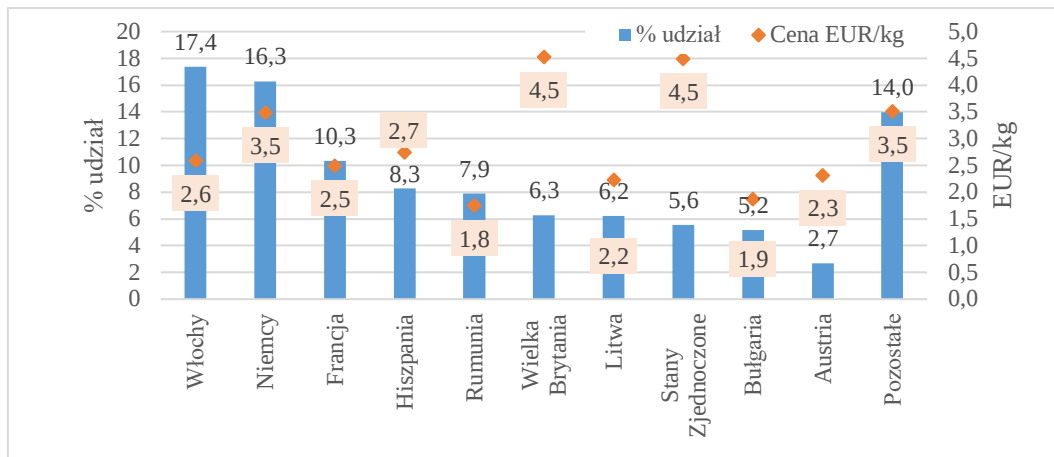
Największy udział w eksporcie stanowiły dostawy do Włoch, Niemiec oraz Francji (ryc.12). Najwyższe ceny jednostkowe osiągnęto na rynkach Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych (po 4,5 EUR/kg), podczas gdy kraje Europy Zachodniej charakteryzowały się przedziałem cenowym 2,5–3,5 EUR/kg. Najniższe ceny odnotowano w krajach Europy Środkowo-Wschodniej, w tym szczególnie w Rumunii (1,8 EUR/kg) oraz Bułgarii (1,9 EUR/kg).

Tabela 3. Handel zagraniczny miodem w okresie I-X 2025 roku w zależności od kierunku przeznaczenia bądź pochodzenia

	Rynek	Wartość (tys. EUR)	Wolumen (ton)	Udział (%)	Cena (EUR/kg)
Eksport	Intra - EU	20342,2	7530,5	85,5	2,7
	Extra - EU	5756,2	1281,7	14,5	4,5
Import	Intra - EU	12810,5	4325,6	19,3	3,0
	Extra - EU	24885,7	18029,2	80,7	1,4

Rycina 11. Import miodu – ceny (EUR/kg) oraz główne kraje pochodzenia (I – X 2025 r.)

Rycina 12. Eksport miodu – ceny (EUR/kg) oraz główne kraje przeznaczenia (I – X 2025 r.)

7. Podsumowanie

Dane za rok 2025 wskazują na zmianę dynamiki sektora pszczelarskiego w Polsce. W relacji do 2024 roku odnotowano spadek liczby rodzin pszczelich (z 2,42 mln do 2,40 mln) oraz liczby pszczelarzy (z 99 tys. do 96,6 tys.). Choć zmiany te są niewielkie, stanowią odwrócenie tendencji wzrostowej obserwowanej w latach wcześniejszych. Może to być rezultatem oddziaływania w ostatnich latach takich czynników jak presja importowa, mniejszy popyt, niższe ceny skupu hurtowego, wyższe koszty produkcji, strat zimowych.

W pewnym zakresie spadek wynika także z korekty danych pochodzących z rejestrów Inspekcji Weterynaryjnej, polegającej na wyłączeniu z ewidencji gospodarstw pasiecznych liczących poniżej 10 uli, dla których nie aktualizowano stanu po 2007 roku. Jednocześnie należy dodać, że przeprowadzenie pełnej korekty nie było możliwe we wszystkich województwach ze względu na brak informacji dotyczących daty rejestracji podmiotu oraz daty aktualizacji danych. Dla ukazania pełnego obrazu polskiego pszczelarstwa niezbędne jest przeprowadzenie kompleksowej aktualizacji rejestrów prowadzonych przez Inspekcję Weterynaryjną.

Na tle Unii Europejskiej polski sektor pszczelarski zajmuje silną pozycję zarówno pod względem liczby rodzin pszczelich, jak i liczby pszczelarzy. Najnowsze dane dotyczące liczby rodzin plasują Polskę w ścisłej czołówce UE obok Hiszpanii, Rumunii i Grecji, natomiast liczba pszczelarzy lokuje ją w grupie państw o największej populacji producentów, obok Niemiec i Włoch. Wskazuje to na istotny rozmiar sektora i jego rolę w rolnictwie i gospodarce żywnościowej. Równocześnie polskie pszczelarstwo odróżnia się od modelu charakterystycznego dla państw południowych (Hiszpanii, Grecji) gdzie dominują duże pasieki towarowe nastawione na gospodarkę wędrowną.

Struktura pszczelarstwa oraz organizacja produkcji charakteryzują się wyraźnym zróżnicowaniem przestrzennym. W makroregionie południowym przeważają pasieki o niewielkiej skali, a pszczelarstwo ma w większości charakter nietowarowy. Widoczne jest tam wysokie zagęszczenie pszczelarzy i rodzin pszczelich. Makroregion wschodni charakteryzuje się największą liczbą pszczelarzy, jednak strukturalnie jest bardziej zrównoważony, średnia wielkość pasieki jest wyższa, a napszczelenie niższe. Makroregiony północny i północno-zachodni reprezentują w największym stopniu pszczelarstwo towarowe, z niższym zagęszczeniem pszczelarzy, większą przeciętną wielkością pasieki. Makroregiony centralny

oraz południowo-zachodni charakteryzują się strukturą pośrednią: wartości dotyczące liczby pszczelarzy, średniej wielkości pasiek oraz udziału pasiek dużych nie wskazują na jednoznaczną dominację któregośkolwiek z tych parametrów. Makroregion województwa mazowieckiego wykazuje natomiast najniższą intensywność pszczelarstwa, z najniższym napszczeleniem oraz najmniejszą liczbą pasiek w przeliczeniu na jednostkę powierzchni, co przekłada się na najniższe zagęszczenie rodzin pszczelich i pszczelarzy w kraju.

W kontekście rynku miodu w 2025 roku można było zaobserwować zmiany zarówno w handlu zagranicznym, jak i po stronie krajowej podaży. Wstępne dane za okres styczeń–październik wskazują na spadek eksportu miodu z Polski zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, przy jednoczesnym utrzymaniu importu na poziomie zbliżonym do analogicznego okresu 2024 roku. W efekcie wzrósł deficyt handlowy. Struktura geograficzna dostaw wskazuje na rosnący udział taniego miodu z Chin (ok. 1 EUR/kg) oraz spadek udziału miodów z Ukrainy. W imporcie odnotowano również wzrost znaczenia dostaw z Węgier, co można łączyć z ograniczoną podażą miodów odmianowych, w tym akacjowego, na rynku ukraińskim.

W analizie importu uwagę zwraca nie tyle zmiana skali dostaw, ile ich struktury. Mniejsze wolumeny miodów nektarowych pochodzących z Ukrainy zostały zrekompensowane większym importem taniego surowca z Chin. Wydaje się, że substytucja ta miała charakter ilościowy, a nie jakościowy, co może oznaczać, że ograniczenie dostaw z Ukrainy skłoniło część przetwórców do większego zainteresowania surowcem krajowym.

W tym kontekście istotne mogą być również zmiany regulacyjne dotyczące oznakowania pochodzenia miodu wynikające z rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 4 listopada 2025 r. (Dz.U. 2025 poz. 1574)³, które wprowadzają obowiązek wskazywania krajów pochodzenia, a w przypadku mieszanek także udziałów wagowych. Choć przepisy wejdą w życie z dniem 14 czerwca 2026 roku, nie można wykluczyć, że proces ich wdrażania mógł wpływać na decyzje zakupowe przetwórców już w 2025 roku, szczególnie w zakresie surowca przeznaczonego do konfekcjonowania. Z punktu widzenia branży bardziej precyzyjne oznakowanie mieszanek może zwiększać znaczenie surowca krajowego i ogólnie surowca o przewidywalnych parametrach jakościowych.

Zmiany w strukturze importu korespondowały z sytuacją na rynku krajowym. W 2025 roku można było zaobserwować wzrost cen w skupie w stosunku do 2024 roku dla większości odmian miodów nektarowych. Należy jednak zwrócić uwagę, że wzrost cen odzwierciedlony w danych rocznych dotyczył głównie transakcji z końcówki roku. Wcześniejszy obrót (późnym latem i jesienią 2025 r.) odbywał się jeszcze według stawek obowiązujących w sezonie 2024, co oznaczało, że część pszczelarzy działających na rynku hurtowym sprzedawała miód po relatywnie niższych cenach. Pozwoliło to utrzymać płynność finansową pasiek, ale pozbawiło możliwości skorzystania z późniejszych podwyżek. W konsekwencji, wzrost cen hurtowych nie przełożył się w sposób równomierny na dochody producentów. Trzeba również zaznaczyć, że mimo wzrostu poziomu cen w handlu hurtowym względem 2024 roku, stawki oferowane za miody wielokwiatowe i rzepakowe pozostają niższe niż w 2022 roku, i to pomimo zdecydowanie wyższych kosztów produkcji.

³ Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 4 listopada 2025 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. 2025 r. poz. 1574).

Wstępne dane za 2025 rok wskazują na obniżenie krajowej produkcji miodu. Spadek ten był spowodowany zwiększonymi stratami zimowymi rodzin pszczelich oraz niekorzystnymi warunkami pogodowymi, w tym chłodną i wydłużoną wiosną, epizodami przymrozków, a następnie okresami upałów i suszy w części kraju, co ograniczyło bazę pożytkową pszczół i wielkość wziątku. Dodatkowo w południowej Polsce nie wystąpił pożytek spadziowy, który w tym regionie stanowi istotny element wielkości zbiorów.

Sytuacja rynkowa w 2025 roku wynikała z nakładania się czynników zewnętrznych (rynek i handel międzynarodowy, struktura importu) oraz krajowych (niższa produkcja, większy popyt hurtowy, zmiany cen hurtowych). Kluczowe pozostaje wzmacnianie krajowego popytu poprzez promocję spożycia miodu i produktów pszczelich. Pomimo wysokiej rozpoznawalności miodu jako produktu naturalnego i prozdrowotnego, jego konsumpcja w kraju jest niska. Zasadne jest zatem intensyfikowanie działań edukacyjnych i informacyjnych oraz poprawa ekspozycji miodu krajowego w kanale detalicznym, szczególnie w sieciach handlowych. Obecnie decyzje zakupowe często determinowane są ceną, przez co na dalszy plan schodzi istotna cecha, jaką jest pochodzenie i jakość produktu. Lepsza ekspozycja krajowego miodu sprzyjałaby wzrostowi sprzedaży, co przyczyniłoby się do zwiększenia udziału produkcji krajowej w obrocie handlowym.

8. Literatura

1. Semkiw P. 2025. Polish beekeeping twenty years after joining the European Union. *Journal of Apicultural Science*, 69(1), 43-58. <https://doi.org/10.2478/jas-2025-0004>
2. Semkiw P., Gerula D. 2025. Economic determinants of the honey market in Poland. *Agriculture*, 15, 2458. <https://doi.org/10.3390/agriculture15232458>